

VANTAAN KÄRÄJÄOIKEUS

Kielotie 21, PL 194

01301 VANTAA

Fax 09 - 8570 7939

29.9.2003

30.09.2003
al 2 / 31, 2003
AP

Oikeusministeriölle

Oheisena lähetän Espoon, Helsingin, Lahden, Oulun, Tampereen, Turun ja Vantaan käräjäoikeuksien laamannien laatiman 24.9.2003 päivätyn yhteisen lausunnon työryhmän mietinnöstä "Tuomareiden palkankorotuksen ja lisäpalkkioiden kohdentaminen" (Lausuntoja ja selvityksiä 2003:13). Lausunto on laadittu siten, että se voi korvata käräjäoikeuden oman erillisen lausunnon tai niin, että sitä voidaan käyttää kunkin käräjäoikeuden oman lausunnon liitteenä. Tietojeni mukaan ainakin Helsingin käräjäoikeus on jo aikaisemmin antanut oman erillisen lausuntonsa.

Vantaan käräjäoikeuden puolesta ilmoitan samalla, että käräjäoikeudella ei ole erikseen lisättävää työryhmän mietinnön johdosta.

Laamanni

Lauri Melander

24.9.2003

Oikeusministeriölle**Viite:** Oikeusministeriön kirje 16.6.2003 OM2/31/2003

Allekirjoittaneet käräjäoikeuksien laamannit esittävät viitekirjeessä tarkoitusta työryhmän mietinnöstä "Tuomareiden palkankorotuksen ja lisäpalkkoiden kohdentaminen" (lausuntoja ja selvityksiä 2003:13) kunnioittavasti seuraavaa.

1. Yleistä

Työryhmä esittää, että kahdesta tuomareiden palkkaa koskevasta erityistilanteesta säädettäisiin lailla. Ensinnäkin lakeihin otettaisiin säännökset siitä millaisessa menettelyssä ja millaisilla perusteilla määrättäisiin käräjäoikeudessa ja hallinto-oikeudessa johtamistehtäviä hoitava tuomari, jolle maksettaisiin ns. johtamislisää. Toiseksi ehdotetaan säännöksiä sellaisiin tilanteisiin, joissa osaan tuomioistuimen alemman palkkausluokan tuomarin viroista kohdennetaan ns. kuoppakorotus.

Sekä tuomareiden johtamislisästä että palkkauksen kuoppakorotuksista on sovittu ja sovitaan ainakin toistaiseksi valtion ja asianomaisten järjestöjen välisellä virkaehtosopimuksella. Kun työryhmä ehdottaa, että näistä asioista työryhmän ehdottamilta osin säädettäisiin lailla, ehdotukset ovat jo periaatteessa nurinkurisia. Lailla ei tulisi säännellä asioista, jotka ovat riippuvaisia vain määrääjän voimassaolevista virkaehtosopimuksista. Virkaehtosopimukset perustuvat lähtökohtaisesti eduskunnan säätämiin lakeihin eikä päinvastoin niin kuin mietinnössä nyt esitetään. Työryhmän ehdotus tarkoittaa sitä, että lyhyehkön ajan voimassaolevien nykyisten virkaehtosopimusten oletettuja puutteita paikattaisiin lailla. Virkaehtosopimuksen muuttaminen tällaisessa tapauksessa saattaisi edellyttää jopa lainsäädännön tarkistamista.

Kuten työryhmäkin on todennut tuomareiden palkkauksen perustuminen kokonaisuudessaan suoraan lakiin, saattaisi turvata tuomareiden riippumattomuuden nykyistä virkaehtosopimusmenettelyä paremmin. Vaikka työryhmän toimeksianto ei ole koskenut tätä asiakokonaisuutta, olisi ollut suotavaa, että työryhmä olisi esittänyt edes joitakin ajatuksia sen tiimoilta. Ennen mietinnössä käsiteltyjen kysymysten ratkaisemista olisi asianmukaista, että tuomareiden palkkauksen sitomista suoraan lakiin perusteellisesti pohdittaisiin.

Työryhmän kannanottojen perustelut ovat niukkoja ja puutteellisia. Sekä kannanotot että niiden perustelut vaikuttavat lisäksi pitkälti tarkoitushakuisilta. Tähän on saattanut vaikuttaa työryhmän kokoonpano. Työryhmän mietinnöstä (s. 7) ilmenee, että käräjäoikeuksissa johtamislisää maksetaan

kaikkiaan 35 tuomarille. Hallinto-oikeuksissa johtamislisää saa 23 tuomaria. Käräjäoikeuksia, joissa johtamislisää maksetaan, on kaikkiaan 14. Näissä käräjäoikeuksissa käsitellään valtaosa kaikista käräjäoikeuksissa käsiteltävissä asioista. Tästä huolimatta työryhmän jäsenenä ei ole ollut yhtään laamannia ja ainoastaan yksi hallinto-oikeuden ylituomari, joka on jättänyt mietintöön oman lausumansa. Mietinnöstä ei myöskään ilmene, että työryhmä olisi kuullut yhdenkään käräjäoikeuden edustajaa.

2. Johtamislisä

Tuomareiden johtamislisästä on sovittu Oikeusministeriön ja Akava-JS ry:n välisellä 19.4.2000 tehdyllä tarkentavalla virkaehtosopimuksella tuomioistuinten tuomareiden ja lakimiesten palkkauksesta. STTKJ ry on osaltaan yhtynyt virkaehtosopimukseen. Tätä tarkentavaa virkaehtosopimusta on sittemmin tarkistettu 31.1.2002 olemaan voimassa 1.2.2001-31.1.2003. Viimeisimmät tuomareiden palkkoja koskevat tarkentavat virkaehtosopimukset on tehty 7.2.2003. Ne ovat voimassa 15.2.2005 saakka eli noin 1,5 vuotta tästä eteenpäin.

Tarkentavan virkaehtosopimuksen 19.4.2000 6 §:ssä määritellään johtamistehtävään perustuvan johtamislisän määrä ja sen maksamisen perusteet. Oikeusministeriön 5.5.2000 antamassa virkaehtosopimuksen soveltamisohjeessa on puolestaan määrätty, että johtamislisän myöntää asianomainen virasto eli käytännössä käräjäoikeudessa laamanni.

Työryhmän kannanotto johtamislisän osalta näyttää pitkälti perustuvan eduskunnan oikeusasiamiehen päätökseen 26.6.2001 Dnro 1595/4/00. Kysymyksessä on oikeusasiamiehen päätös kanteluun, jossa oli pyydetty tutkimaan, oliko mainitussa 19.4.2000 tehdyssä tarkentavassa virkaehtosopimuksessa tarkoitettu johtamislisä sopusoinnussa tuomioistuinten ja tuomareiden riippumattomuuden kanssa. Eduskunnan oikeusasiamies on toimenpiteenään saattanut oikeusministeriön tietoon käsityksiään tuomioistuinten riippumattomuuden virkaehtosopimuksen käyttämiselle asettamista rajoituksista ja esittänyt harkittavaksi 1) olisiko tuomareiden nimittämismenettelyä tältä osin tarkistettava ja 2) olisiko tuomareiden johtamislisistä vastedes säädettävä lailla. Työryhmä ei ole lainkaan käsitellyt jälkimmäistä kysymystä.

Eduskunnan oikeusasiamiehen päätöksessä esitetyt käsitykset ovat pitkälti suuntaan ja toiseen pohdiskelevia. Päätöksessä on mainittu, että tuomioistuinten toiminnan tehokkuus kuuluu oikeudenmukaisen oikeudenkäynnin perustakeisiin. Siinä on korostettu tuomioistuinten riippumattomuutta sekä erityisesti ns. sisäisen riippumattomuuden merkitystä. Lähtökohtaisesti oikeusasiamiehen käsitys, että johtamislisää koskevan sääntelyn tarve tulisi ottaa lähemmin harkittavaksi, näyttää pitkälti johtuvan siitä, että hän toteaa johtamislisään liittyvän tuomioistuinten sisäisen riippumattomuuden kannalta arveluttavia elementtejä. Päätöksessä kiinnitetään erityistä huomiota siihen, että päällikkötuomarilla teoriassa on mahdollisuus pyrkiä vaikuttamaan "rivituomareiden" yksittäisiin lainkäyttöratkaisuihin.

Työryhmän mietinnössä (s. 9) katsotaan, että osastonjohtajien velvollisuus huolehtia lainkäytön yhdenmukaisuudesta saattaa vaikuttaa lainkäyttöasioiden käsittelyyn. Jos laamanni tai hallinto-oikeuden ylituomari nimeää

osastonjohtajat, tämä voi työryhmän mukaan aiheuttaa vaaran, että johtotehtävään määrätty puoltavat tai myötäilevät laamannin tai ylituomarin kantoja. Työryhmän käsitys osoittaa vakavaa epäluottamusta niin päällikkötuomareita kuin osastonjohtajiakin kohtaan. Kuviteltua epäasiallista puuttumista osastonjohtajana toimivan tuomarin ratkaisutoimintaan ei ole esiintynyt. Sellainen puuttuminen merkitsisi koko tuomarikunnassa syvästi omaksutun riippumattomuusperiaatteen rikkomista. Käräjäoikeuksissa ei muutoinkaan ole havaittavissa, että esimiesasemassa oleva tuomari pyrkisi jollakin tavoin loukkaamaan yksittäisen tuomarin riippumattomuutta lainkäytössä. Sitä paitsi on ihmeteltävä, miten tällainen luuloteltu epäasiallinen puuttuminen korjautusi niillä keinoilla, joita työryhmä esittää.

Työryhmän kuvittelemat epäkohdat liittyvät mietinnön mukaan lainkäyttötoimintaan. Osastonjohtajien tehtävät käräjäoikeudessa ovat kuitenkin puhtaasti hallinnollisia. Keskeisiä tehtäviä ovat osaston ja sen tuomareiden tulostavoitteiden asettaminen ja niiden toteutumisen seuranta. Kysymys ei ole erityisestä lainkäyttöön liittyvästä tuomaritehtävästä vaan käräjäoikeuden päivittäistoiminnan suunnitelmalliseen johtamiseen liittyvästä laamannin ja asianomaisen käräjätuomarin väliseen luottamukseen perustuvasta johtamistehtävän jakamisesta. Osastonjohtajan tehtävät painottuvat lisäksi osaston henkilöstöhallinnollisiin kysymyksiin.

Tehokkuus ja toiminnan tuloksellisuus ovat tuomioistuimen johtamisen päätavoitteita. Ensisijaisen tulostavastuun kantaa luonnollisesti käräjäoikeuden laamanni. Tuloksellinen toiminta suuressa käräjäoikeudessa edellyttää hyvää henkilöjohtamista sekä laamannin ja osastonjohtajien saumatonta yhteistyötä. Kun laamanni valitsee osastonjohtajat, valinta perustuu ensisijaisesti perusteltuun arvioon asianomaisen käräjätuomarin johtamiskyvystä ja mahdollisuuksista saavuttaa myös osastolla työskentelevien tuomareiden ja kansliahenkilökunnan luottamus. Tätä taustaa vasten voidaan aiheellisesti kysyä, kykeneekö korkein oikeus laamannia pätevämmiin arvioimaan sitä, kuka käräjäoikeuden tuomareista parhaiten täyttää edellytykset johtaa käräjäoikeuden osaston työskentelyä. Kun kysymys liittyy käräjäoikeudessa työskentelevien tuomareiden ja muun henkilökunnan välillä vallitsevaan luottamukseen sekä laamannin ja osastonjohtajien väliseen luottamukseen, arvioinnin voi parhaiten suorittaa käräjäoikeuden toiminnasta kokonaisvastuun kantava laamanni. Myöskään korkein oikeus ei voi saada tässä suhteessa tarpeellisia tietoja muutoin kuin laamannin välityksin.

Työryhmän mietinnössä näyttää sivuutetun kokonaan kysymys siitä, että laamanni muutoinkin viraston päällikkönä sijoittaa tuomarit eri tehtäviin käräjäoikeudessa. Käräjäoikeuden työskentelyn järjestämisestä määrätään käräjäoikeuslain (581/1993) 21 §:n mukaan käräjäoikeuden laamannin vahvistamassa työjärjestyksessä. Käräjäoikeusasetuksen (582/1993) 3 §:n mukaan käsiteltävät asiat jaetaan työjärjestyksessä määrättävällä tavalla käräjäoikeuden lainoppineille jäsenille. Laamanni määrää myös ne perusteet, joiden nojalla eri kokoonpanot muodostetaan. Käräjäoikeuslain 3 §:n nojalla laamanni määrää vähintään yhden käräjäoikeuden tuomareista käsittelemään maa-oikeusasioita maa-oikeusasioiden vastuutuomarin ohella määrääjäksi kerrallaan niissä käräjäoikeuksissa, joissa tällaisia asioita käsitellään. Käräjäoikeuden laamannilla on siten hyvin laaja valta määrätä tuomareita eri tehtäviin käräjäoikeudessa. Tämä tehtävään määrääminen koskee osastonjohtajan

määräämisestä poiketen nimenomaan lainkäyttötehtäviä, joissa riippumattomuudella on keskeinen merkitys.

Työryhmä on kiinnittänyt huomiota ainoastaan sellaiseen tehtävään määräämiseen, johon liittyy palkanlisä. Se seikka, että johonkin ensijaisesti hallinnolliseen tehtävään määrätyllä on oikeus saada virkaehtosopimuksella sovittu erillinen palkanlisä, ei sellaisenaan voine loukata sisäistä riippumattomuutta. Rahakorvauksen ja riippumattomuuden kytkeminen toisiinsa mietinnössä esitetyllä tavalla on epäasiallista ja omiaan antamaan tuomioistuimen riippumattomuudesta virheellisen kuvan. Tässä yhteydessä voidaan lisäksi huomauttaa, että laamanni tosiasiaassa voi vaikuttaa myös tuomarin palkkaukseen harkitessaan kokemuslisään oikeuttavaa palvelusaikaa sekä jakaessaan esimerkiksi pakkokeinopäivystysvuoroja. Mitään epäilystä siitä, että tällaisilla laamannin määräämistoimilla olisi mietinnössä kuviltetuja sopimattomia vaikutuksia, ei ole esitetty.

Osastonjohtajan toimi on tehtävä eikä virka. Nykyinen järjestelmä, jossa laamanni määrää osastonjohtajat, takaa parhaiten tuloksellisen toiminnan perusedellytykset. Sitä vastoin erillisten johtajan virkojen perustaminen samoin kuin työryhmän ehdotus, jonka mukaan käräjäoikeuden hallinnon kannalta kokonaan ulkopuolinen taho, korkein oikeus nimittäisi osastonjohtajat voisi käräjäoikeuden hallinnon ja tehokkuden kannalta johtaa arvaamattomiin seurauksiin.

Tässä yhteydessä on vielä kiinnitettävä huomiota siihen työryhmän sivuuttamaan seikkaan, että käräjäoikeuksissa voi edelleenkin olla myös sellaisia osastonjohtajia, joille johtamislisää ei makseta. Työryhmä ei kuitenkaan esitä tällaisten osastonjohtajien määräämismenettelyyn mitään muutoksia. Ennen 19.4.2000 tehdyn virkaehtosopimuksen voimaantuloa käräjäoikeuksissa on lisäksi useita vuosia ollut laamannin määräämiä osastonjohtajia, joille ei ole maksettu johtamislisää. Aikaisemmin laamannin toimivaltaa määrätä osastonjohtaja ei ollut pidetty riippumattomuuden kannalta epäilyttävänä. Myös nämä havainnot tukevat sitä käsitystä, että erillisen lisäpalkkion maksamiselle on mietinnössä annettu suhteettoman suuri merkitys.

Edellä sanotun valossa ei ole tarvetta muuttaa nykyistä käytäntöä, jonka mukaan osastonjohtajalle määrättävän palkkion perusteista ja suuruudesta sovitaan virkaehtosopimuksella. Sopimusta voidaan tarvittaessa täydentää ministeriön antamalla soveltamisohjeella. Siinä tapauksessa, että lakiin halutaan säännöksiä osastonjohtajista ja heidän määräämisestään, säännökset olisi luontevaa ja yksinkertaista sijoittaa käräjäoikeuslakiin. Siinä yhteydessä voitaisiin laissa lisäksi todeta, että osastonjohtajalle voidaan suorittaa asianmukaisessa järjestyksessä sovittu palkkio. Keskeistä on myös, että oikeus osastonjohtajan määräämiseen jää käräjäoikeuden toiminnasta vastaavalle laamannille.

Työryhmän mietintöön liitettyssä ylituomari Hannu Renvallin lausumassa on esitetty, että jatkovalmistelussa olisi selvítettävä, "voitaisiinko kehittää järjestelmä - esimerkiksi ratkaisupyyntö-tyyppinen jatkokäsittely vaadittaessa ylimmässä tuomioistuimessa - jolla mahdollistettaisiin se, että vain ne tapaukset, joissa asianosaisilla todellisuudessa on aihetta epäillä asian ratkaisun asianmukaisuutta käsiteltäisiin ja ratkaistaisiin uudelleen viraston

ulkopuolella.” Siinä tapauksessa, että osastonjohtajan määräämiseen poikkeuksellisesti liittyisi epäasiallisia piirteitä, tällainen järjestely olisi mahdollinen ja verraten mutkaton. Samalla se laamannin johtajuutta ja vastuuta kunnioittaen mahdollistaisi epäasiallisin perustein tehtyjen ratkaisujen oikaisemisen.

3. Kuoppakorotukset

Työryhmä esittää, että ns. kuoppakorotusten muodossa tuomareille vastaisuudessa tulevien palkankorotusten kohdentaminen suoritettaisiin siten, että tällaiset palkankorotukset julistettaisiin haettaviksi virkoina siinä tuomioistuimessa, johon kuoppakorotukset on osoitettu. Näin syntynyttä ”virkaa” voisivat hakea vain asianomaisen tuomioistuimen tuomarit. ”Virka” täytettäisiin samalla tavoin kuin avoimet tuomarin virat. Ehdotettu järjestely ei vaikuta onnistuneelta.

Kuoppakorotukset ovat aikanaan olleet yksi tuomareiden virkaehtosopimusperusteinen palkankorotusmuoto. Tuomioistuinten tuomareiden ja lakimiesten 19.4.2000 tehdyllä virkaehtosopimuksella toteutettu palkkausjärjestelmä uudistus vähensi käräjätuomareiden palkkausluokat kahteen. Tavoitteena oli samalla, että kuoppakorotuksista luovuttaisiin ja tuomareiden palkkojen tasokorotukset jatkossa tulisivat suoraan taulukoihin. Ainakaan niin kauan kuin palkkaus perustuu nykyiseen virkaehtosopimukseen, kuoppakorotuksilla tuskin tulee olemaan jatkossa merkittävää sijaa. Tilanne voi kuitenkin muuttua palkkausjärjestelmien kehittyessä.

Aikaisemmin tuomareiden kuoppakorotukset kohdennettiin ns. virkaikäjärjestyksessä. Virkaikäjärjestys, joka on perustunut pelkästään tietyssä tuomioistuimessa suoritettuun palveluun, ei nykyoloissa ole enää oikeudenmukainen eikä tarkoituksenmukainen palkkauksen määräämisperuste.

Työryhmän ehdottama järjestely merkitsisi uuden virkatyyppin luomista. Tähän saakka tuomarin virat ovat olleet tasapuolisesti avoinna kaikille mahdollisille kelpoisuusvaatimukset täyttävälle hakijoille. Kuoppakorotuksen ollessa kysymyksessä ei itse asiassa olisi haettavana mitään uutta avointa tuomarin virkaa. Tarkoituksena ei myöskään voine olla, että tällä tavoin ”virkaan nimitetyn” tuomarin entinen virka tulisi avoimena täytettäväksi.

Työryhmän esityksen perusteluissa (s. 13) on kenties epähuomiossa todettu, että ehdotus sääntelisi vain tilanteita, joissa alemman palkkausluokan tuomarin virkoihin kohdennetaan kuoppakorotus. Lakitekstistä ei kuitenkaan ilmene, että kyse voisi olla vain alemman palkkausluokan tuomarinvirasta. Jos kuoppakorotus kohdistettaisiinkin ylemmän palkkausluokan tuomareihin, jolloin tuomareita samalla tulisi olemaan sijoitettuna nykyisten kahden palkkausluokan asemesta kolmeen palkkaluokkaan, epäselväksi jää, saavatko kaikki käräjäoikeuden tuomarit palkkaluokasta riippumatta hakea kuoppakorotusta vaiko vain ne, jotka jo ovat siinä palkkaluokassa, johon kuoppakorotus on kohdistettu. Työryhmän mietinnöstä ei myöskään käy ilmi, miten menetellään siinä tapauksessa, että kuoppakorotus kohdistuu virkaan, jota tosiasiaassa hoitaa määräaikainen tuomari. Tällaisissa tilanteissa ehdotetun järjestelmän hankaluudet tulisivat esille. Järjestelmä voisi byrokraattisena myös olla omiaan vaikeuttamaan muutoinkin tuomareiden palkkausjärjestelmän joustavaa kehittämistä.

Työryhmän ehdotus, jonka mukaan palkankorotuksia haettaisiin käräjäoikeuksittain samassa järjestyksessä kuin virkoja, on hämmästyttävä. Palkankorotusta ei pitäisi rinnastaa virkanimitykseen. Palkankorotus ei sovellu tuomarivalintalautakunnan käsittelyyn eikä tasavallan presidentin esittelyyn. Ehdotettu menettely merkitsisi myös laajoja työtä vaativia lausuntokierroksia. Jopa hovioikeus joutuisi ottamaan kantaa käräjäoikeuden tuomareiden kuoppakorotuksiin ennen tuomarivalintalautakunnan käsittelyä.

Työryhmän ehdotus on hämmästyttävä myös siinä suhteessa, että yksi virkaehtosopimuksessa mahdollisesti sovittava tuomareiden palkankorotusmuoto säänneltäisiin laissa. Menettelyltään poikkeuksellisen hankalaksi lailla säännelty palkankorotusmuoto voitaisiin virkaehtosopimuksella ”kiertää” käyttämällä kuoppakorotuksen asemesta esim. ”muistutusta” tai muuta vain joihinkin virkoihin kohdentuvaa lisäpalkkaa tarkoittavaa palkankorotusmuotoa.

Selostetuista syistä nyt puheena olevan kaltaisten palkankorotusten sääntelyn kannalta on riittävää, että virkaehtosopimuksessa tai sen soveltamisohjeessa yksiselitteisesti määriteltäisiin miten tällaiset palkankorotukset on kohdennettava. Käytännössä on monia mahdollisuuksia määritellä riittävän täsmällisesti ne perusteet, joilla palkankorotukset kohdennettaisiin. Perusteina voitaisiin käyttää esimerkiksi A-palkkausluokkien ikälisäjärjestelmää taikka voimassa olevan tuomareiden virkaehtosopimuksen käsitettä ”kokemuslisä” tai jotakin muuta vastaavaa virkaehtosopimuksessa sovittavaa perustetta. Työryhmän mietinnössä näytetäänkin liiaksi kiinnitetyn huomiota ”vanhaan virkaikäjärjestykseen” liittyviin sinänsä kiistattomiin epäkohtiin.

Hämmästyttävää on lisäksi se, että tuomareiden palkankorotusten osalta ei ole nähty vastaavanlaisia laamannin toimivaltaan kohdistuvia ongelmia silloin, kun ne perustuivat A-palkkausluokkien ikälisäjärjestelmään. Myöskään yleisesti ei ole keskusteltu siitä, että A-palkkausluokkaan kuuluvien virkamiesten kuoppakorotusten kohdentamisessa pitäisi siirtyä jonkinlaiseen hakumenettelyyn. On myös huomattava, että valtion hallinnossa vireillä oleva palkkausjärjestelmäuudistus palkanlisien osalta päin vastoin on johtamassa virastotasolla tapahtuvaan päätöksen tekoon. Vaikka tuomareiden palkkausjärjestelmää ilmeisesti ei voidakaan rakentaa samalla tavalla kuin valtion hallinnossa muutoin, ei ole mitään tarvetta tehdä tuomareiden palkkauksesta entistä monimutkaisempaa ja kankeampaa. Tällä voisi olla jopa se vaikutus, että tuomareiden palkkausjärjestelmä itsessään johtaisi siihen, että tuomarikunnan palkkaus jäisi jälkeen muiden lakimiesten palkkauksesta valtion hallinnossa.

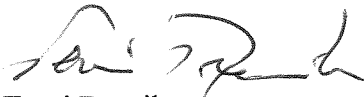
Edellä on jo esitetty, että tuomareiden palkkauksen perustuminen kokonaisuudessaan suoraan lakiin, olisi erikseen jatkovalmistelun yhteydessä selvitettävä. Niin kauan kuin tuomareiden palkkauksesta ei säännellä laissa, kuoppakorotukset ja muut palkankorotukset tulisi säilyttää virkaehtosopimusmenettelyn piirissä.

Kuoppakorotusten kohdentaminen saattaa joissakin tapauksissa olla vaikea ja hankala tehtävä. Tästä syystä jatkovalmistelussa olisi selvitettävä voitaisiinko kuoppakorotusten kohdentamisessa ottaa käyttöön myös työryhmän

mietintöön liittyvässä ylituomari Hannu Renvallin lausumassa tarkoitettu ratkaisupyynnötyyppinen jatkokäsittely. Tällöin toimivalta kuoppakorotusten kohdentamiseen säilyisi laamannilla, mutta yksinkertainen oikaisujärjestelmä olisi käytettävissä.

4. Yhteenveto

Edellä esitetystä käy ilmi, että työryhmän esitys sellaisenaan ei miltään kohdin ole toteuttamiskelpoinen. Tuomareiden palkkauksen perustuminen kokonaisuudessaan suoraan lakiin olisi erikseen selvitettävä ja samalla arvioitava minkälainen palkkausjärjestelmä parhaiten voisi turvata tuomareiden riippumattomuuden. Vasta tämän pohdinnan yhteydessä olisi asianmu-
kaista ottaa kantaa nyt käsiteltävien verraten pienten mutta periaatteellisesti tärkeiden yksityiskohtien käsittelyyn palkkausjärjestelmän osana. Käräjäoi-
keuksien kannalta on myös välttämätöntä, että suuret käräjäoikeudet, joissa valtaosa yleisten tuomioistuimien lainkäyttöratkaisuista tehdään, ovat riittä-
västi edustettuina jatkovalmistelussa. Samalla olisi myös mahdollista katta-
vammin arvioida tuomioistuimien toiminnan tuloksellisuuden kannalta tarpeellista toimivallan jakoa palkkausta koskevista kysymyksistä.

Teuri Brunila
Turun käräjäoikeuden laamanni

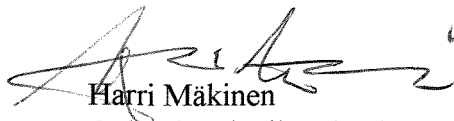
Kauko Huttunen
Helsingin käräjäoikeuden laamanni

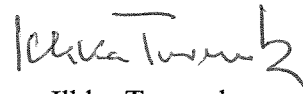
Lauri Melander
Vantaan käräjäoikeuden laamanni

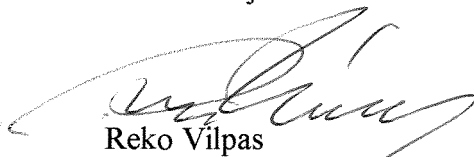
Heikki Mikkola
Espoon käräjäoikeuden laamanni

Harri Mäkinen
Oulun käräjäoikeuden laamanni

Ilkka Tuomola
Lahden käräjäoikeuden laamanni

Reko Vilpas
Tampereen käräjäoikeuden laamanni